

MISBRUIK IN DE KERK Er is veel over gezegd en geschreven, maar wat kunnen de slachtoffers echt doen? Vier meningen van vier slachtoffers

‘Ik ben schuldig, die woorden wil ik horen’

De etterbuil van het seksueel misbruik in de kerk barstte twee jaar geleden open. Er was/is bisschop Vangheluwe, het werk van psychiater Adriaenssens en onderzoeks-rechter De Troy, de parlementaire commissie en de arbitrage. Eén langgerekte roetsjbaan die de slachtoffers door elkaar schudde. Maar wat kunnen die slachtoffers precies ondernemen? Vier keuzes, van ‘Ik geef nooit op’ tot ‘Let it be’. Matthias Declercq

‘De verantwoordelijken binnen de kerk mogen hun veroordeling niet ontlopen’

Het kan en het mag niet zo zijn dat na alles wat we weten, de verantwoordelijken voor schuldig verzuim binnen de kerk hun veroordeling ontlopen. Voor mij is het onaanvaardbaar dat ze het nu, na decennialang negeren en verstoppen, op een akkoordje proberen te gooien met moegetergde en door hen verwaarloosde en geschoffeerde slachtoffers van misbruik.

“Waarom ik voor een dagvaarding van de Heilige Stoel en de Belgische kerkoversten kies en niet voor de arbitrage (*slachtoffers van pedofiele geestelijken kunnen een vraag tot schadevergoeding indienen bij de arbitragecommissie, MD*) is simpel: de invloed van de kerk is bij de arbitrage nog véél te groot. Ik zal nooit meestappen in een verhaal waarbij de medebeslissing over de oplossing voor het misbruik mee bepaald wordt door de kerk zelf. De kerk mag zich niet bemoeien met het mee bepalen van een eventuele schadevergoeding. Wel bij erkenning en bemiddeling, geen probleem, maar nooit bij de vergoeding.

“Ik wil geen ‘pardon’ zonder een schuldbe-kentenis en veroordeling. De dader moet het in ons gezicht zeggen: ‘Ik ben schuldig’. En als die, zoals in mijn situatie, overleden is, dan wil ik het van de oversten horen. ‘Ik ben schuldig’, die woorden wil ik horen. Dus ook van hen die medeschuldig waren. Daarom staat schuldig verzuim bij mij hé-le-maal bovenaan. Waarom heeft de overste van de congregatie van mijn dader nooit iets onder-nomen? Waarom niet, nu we weten dat alle congregaties misbruik hebben toegedekt? En dat terwijl een van de slachtoffers van die-zelfde dader zelfmoord pleegde, de dag nadat hij de man had opgezocht.

“Wie heeft wat mispeuterd? Dat wil ik weten. Daarom die dagvaarding. Het is onbe-langrijk waar het bewijsmateriaal vandaan komt en hoe het werd verkregen. Het ligt er. Ik wil het onder anderen Danneels en Vangheluwe horen zeggen. Ik wil ze allemaal horen zeggen dat zij ook schuld hadden aan het verzwijgen en verstoppen, ik wil hen veroordeeld zien voor schuldig verzuim, niet meer en niet minder. Dan mogen ze zich wat mij betreft in gebed terugtrekken. Is het niet erg om te zien hoe het Vaticaan na twee jaar nog geen beslissing heeft genomen over het lot en de straf van Vangheluwe? Enig idee wat dit voor zijn slachtoffers betekent?

“Door voor schuldig verzuim te kiezen blijf ik gefocust en kan ik met een duidelijk doel voor ogen met de materie van het mis-bruik omgaan. Maar het is niet zo dat mijn keuze inhoudt dat ik de keuze van andere slachtoffers veroordeel. Integendeel. Door duidelijk voor één piste te kiezen maak je echter een einde aan het proces van de twij-fel. Dat zorgt voor een zekere mentale rust en stabiliteit bij slachtoffers. Ik ben er wel van overtuigd dat mijn keuze de meest rechtlij-nige en logische is, zonder die of een andere overtuiging vindt men geen kracht.

“Waar ik de energie blijf halen om erover te schrijven, te spreken en te lezen? Dat weet

Roel Verschuieren kiest voor de dagvaarding van de kerkelijke oversten

ik niet. Ik zou ook ‘foert’ kunnen zeggen en alles achterlaten. Maar ik kan niet zeggen: ik verhuis naar de Bahama’s. Dat onderwerp blijft in je zitten en reist met je mee. Ik begrijp wel dat veel slachtoffers met rust gelaten willen worden, en liefst nu en met-een. Maar door er niet over te praten vrees ik dat je dingen verdringt, al dan niet opnieuw. En daar ben ik in hun plaats bang voor. Ik heb

schrik dat het dan ooit toch weer eens allemaal ontploft. Daarom wil ik ook snel een oplossing en beslissing. Ook voor de slachtoffers van de arbitrage. De voorbije tweeënhalf jaar was een kafkaïaanse roller-coaster.

“Er is te veel en te lang geleden, veel mensen zijn hun krachten kwijt en verloren moed en energie. En dat is niet hun eigen schuld, geloof me.”

‘Ik heb geen bal vertrouwen meer in de kerk. Waar is het luisteren? Waar is de erkenning?’

‘Ik wil ze allemaal veroordeeld zien voor schuldig verzuim, niet meer en niet minder. Dan mogen ze zich wat mij betreft in gebed terugtrekken’

‘Ik zweeg 49 jaar lang. Het misbruik was niet verteerd, maar wel geïntegreerd in mijn leven’

© BAS BOGAERTS